

PREGÓN DA FEIRA DO LIBRO DE SANTIAGO DE COMPOSTELA 1987

Con primavera nova, estamos na vella Compostela, que agora se lle presenta, por primeira vez dende Xelmírez, a oportunidade de ser centro decisivo, anque limitado, de poder pra tódalas terras de Galicia, de igoal maneira que a Língua i a Cultura, ás Letras Galegas se lles presenta a posibilidade de recuperarse da marxinación dos últimos séculos, e ser non só Moimento da Mevoria Viva, Resto Último do noso Ser Histórico Acumulado, do noso Pasado Profundo, senón tamén Vehículo de Relación, De Comunicación Moderno Autual Completo, pra Todo.

Nestes anos primeiros da nosa autonomía estase dirimindo a posibilidade dunha Galicia Galega, a posibilidade de recuperación Nacional de Galicia. I é agora cando todos deben, debemos ter conciencia de que todos estamos implicados, porriba de intereses e credos políticos / se é que esto é posible /. Todo galego de toda ideoloxía que implique responsabilidade do Común, ten que sentir, ten que ter a responsabilidade da nosa Lingua i a nosa Cultura, que son o máis fondo, o máis conformado, a expresión viva do Noso Común. E sobre todo a Lingua que non só un gran poeta como Pessoa, senon que son moitos os que a confunden xustamente con Patria.

A nosa Língua é a nosa Patria, inda máis que o propio territorio. Nela inda o descoñecido nunca é alleo pra nós.

Retomo o fio de que niste intre estamos tódolos galegos, os de tódolos credos e partidos, implicados no afianzamento da Nosa Lingua i a Nosa Cultura no Noso País. Iste afianzamento faranos ver máis craramente os nosos problemas i os problemas da nosa relación con outros pobos.

Se non somos capaces de deslindar e defender a nosa identidade, ¿que problema común poderemos afrontar que non seña o de aceptar a imposición que nos veña de fora, a imposición que non pénsa en nós como pobo, senon como territorio, como ouxeto?...

Todo político que non vexa esto, todo home galego que non vexa esto, queda fora, queda deslexitimado pra exercer a responsabilidade da representación cidadán na súa terra, no seu pobo, que é iste pobo en trance derecuperación ou de extinción precisamente niste intre.

Todos somos galegos e todos temos responsabilidade como tales galegos, i estas responsabilidades, repito outra vez máis, ultrapasan as ideoloxías e as premisas do propio partido. Responden a algo máis profundo. E non valen medias tintas. Hai que estar si ou non con Galicia. E non se pode dicir que se está con Galicia cando non se sinte responsabilidade da pervivencia da Nosa Lingua como meta primordial.

Nesa pervivencia: Eiquí é onde está o futuro de Compostela e o futuro de Galicia. Eiquí esta inclusive o poder político do futuro, que sera mui distinto senon que a Nosa Lingua se soteña ou non.. Así nos gobernaremos de verdade algún día ou seremos gobernados, seremos o que fomos e somos: “gleba”, “carne da Historia”, e non homes libres dun pobo libre.

Esta palabra “l i b r e” vouna coller pra baixar o motivo que aquí nos trai: A INAUGURACIÓN DA FEIRA DO LIBRO DE SANTIAGO DE COMPOSTELA / 1987. A Feira do Libro, que tamén é unha feira, unha festa de liberdade. Pois de todas as formas de comunicación ampla ou multiplicada que ten o home, polo d’hoxe na que se dice con maior liberdade é precisamente o libro.

Xa sabemos das presios que exerce calquer poder para imporse, pra impórse nos medios de comunicación de masas audiovisuais, na TV, na Radio e inda, anque menos, na prensa diaria ou periodica. Sólo nos libros os outros homes se nos achegan coma se fose individualmente, como privadamente, caseque como intimamente, a falar con nós. A decirnos, a decirsenos. A informarnos do Mundo, do seu mundo, do noso mundo.

Os libros son, despois do Amor i a Amistade, a maior forza contra a soedade, a terrible soedadehumán que é quen fai os maiores mostros.

Se non conseguimos relacionarnos cos nosos veciños, cos nosos conciudadáns coa fondura e fluidez que desexamos, que precisamos, relacionémonos polo menos co’iles ó traveso da leuturadun libroverdadeiro. E así non se embotará a nosa capacidade de comunicación, de profunda relación social. Probablemente o autor dese libro, nun impulso tamén de comunicación, de relación dificultada, buscou tamén o interlocutor interposto do libro pra non deixar de relacionarse, pra facelo sin violencia, sin ser irruptor nun falar pra todos como pra cada ún e con liberdade.

Libros pra ser libres, pois que dende iles é dín desd’onde o home nos fala máis libremente, liberado incluso da coerción do entorno. E incluso máis da coerción que pudiera suporlle a nosa propia presenza.

Libros prá sinceridade.

Uxío Novoneyra

Santiago de Compostela/ 2 maio 1987